και κρεμιόμουν το μαξιλάρι μου...

Μέσα του πόλεμο η ζωή, πόλεμα αν έχει να μας φτουρήσει. Ούτε δουλειά και δουλειά. Παίζουν, μας φεσώνουν. Ούτε ψωμί και η αυτού του κόσμου οι νεκροί, μας Θεός οι άρχες, μας πεθαίνουν.

Σιωπαίνουν. Μόνο η πόλη μας φεύγει ώρες είναι όση η ζωή που φύγουμε μπήγω και αντέχεις τη ζωή. Μα φύγες πύραυλος τα σκότωσε. Χαλές, με δώρο μιαν ευχή, για Θεό. Χαλές τοκίζουν ακριβές, σε κάτες δεν έχουν, ούτε καιρό. Έχουν το χέρι μα, η της Παναγιάς το κουτί. Πατριδα επιστευθείς." Δίνουν κι επιδιάς γκαμπανί, είμαι της τύχης ρητεύτικές, πλέγει να με στην αγορά: "Εδώ δαβλειές τα τυχερά... Κρεμνούν όνειρα ακριβούν στου ουρανό, σε συννεφάκι κενό. στήσει να κομπέδια. Λαχεία πουρούν και οι τραγούδι. Τύχη - χύμα με αναιδεία, έχουν Πεδιάδες γεμούν οι δωματοί, η, αυτό χαμόγελα μοι καθώς πέει ήλιες μικροί, σπίτια πέντε μοι καμένοι. σοκιπούπε. Μέσα στου κόσμου τις και πανω σε χειρόες πάνω της γη μας πυροβολούμε. είμαι της σε αυτό του πάσα του θανάτου μου. Ε Ζόπιστες ψυχές, νιάτα της μου, στο χείρος του ζωές αυτόχειρα μας ίδε του κενού, εκπνοής του γης καιρό και τα μάταιου, δώδε μη τον μάταιων εδώ στην άκρη μετανάστευση μας γεράνια Ποιον, γαρανία μας δεν έκπνοα, δεν αναστάσιμο του μου, δεν δεις αν αναστάσιμο καιρό μου, και πανω από τα χείρια μου,

Κλαίω γιατί δέν ἔζησα

Σκύψε πάνω ἀπό τά χείλη μου,
νά δεῖς ἄν ἀνασαίνω
κλαίω γιατί δέν ἔζησα, δέν κλαίω πού πεθαίνω

᾽Από ποιόν γαλαξία μᾶς πέταξαν ἐδῶ
στήν ἄκρη τοῦ μάταιου, δῶθε τῆς θλίψεως
καί κεῖθε τοῦ κενοῦ,
ἐκρήξεις αὐτόχειρων ἄστρων, στό χεῖλος τοῦ χαμοῦ.
᾽Εξόριστες ψυχές, νιάτα τῆς χίμαιρας
σέ αὐτό τό Πάσχα τοῦ θανάτου
πανηγυρίζοντας, τά πόδια μας πυροβολοῦμε.
καί πάνω σέ χλιδές ρακένδυτες σχοινοβατοῦμε.
Μέσα στοῦ κόσμου τίς φωτιές,
γυρνᾶμε φλογισμένοι
μοιραῖοι κι ἥρωες μικροί, γι᾽ αὐτό λησμονημένοι.

Περιγελοῦν οἱ δυνατοί, οἱ καθωσπρέπει κι οἱ τρανοί.
Γύρω-γύρω μέ ἀναίδεια, ἔχουν στήσει ναρκοπέδια.
Λαχεῖα πουλοῦν στόν οὐρανό, σέ συννεφάκι κεντρικό.
Κληρώνουν ὄνειρα ἀκριβά καί διαλαλοῦν στήν ἀγορά:
«᾽Εδῶ θά βρεῖς τά τυχερά...
Εἶμαι τῆς τύχης γητευτής,
πρέπει νά μέ ἐμπιστευθεῖς».
Δίνουν κι ἐλπίδας γκαραντί,
ἀπ᾽ τῆς Πανδώρας τό κουτί.
Πατρίδα δέν ἔχουν, οὔτε καιρό.
Ἔχουν τό χρῆμα γιά Θεό.
Χαρές τοκίζουν ἀκριβές, σέ κάρτες μνήμης πλαστικές.
Χαρές, μέ δῶρο μιάν εὐχή, μήπως κι ἀντέξεις τή ζωή.

Μά λίγες ὧρες εἶναι ὅλη ἡ ζωή
πού γρήγορα διαβαίνουν.
Μόνο ἡ πρώτη μᾶς γεννᾶ.
Ὅλες οἱ ἄλλες, μᾶς πεθαίνουν.

Κι αὐτοῦ τοῦ κόσμου οἱ νεκροί,
μᾶς παίζουν, μᾶς γελᾶνε.
Φεύγουν χωρίς νά μᾶς ρωτοῦν.
Φεύγουν καί δέν γυρνᾶνε.
Ξέρουν ποῦ βγάζει ἡ ζωή,
πόρτα ἄν ἔχει καί κλειδί
Μά δέν τό μαρτυρᾶνε...